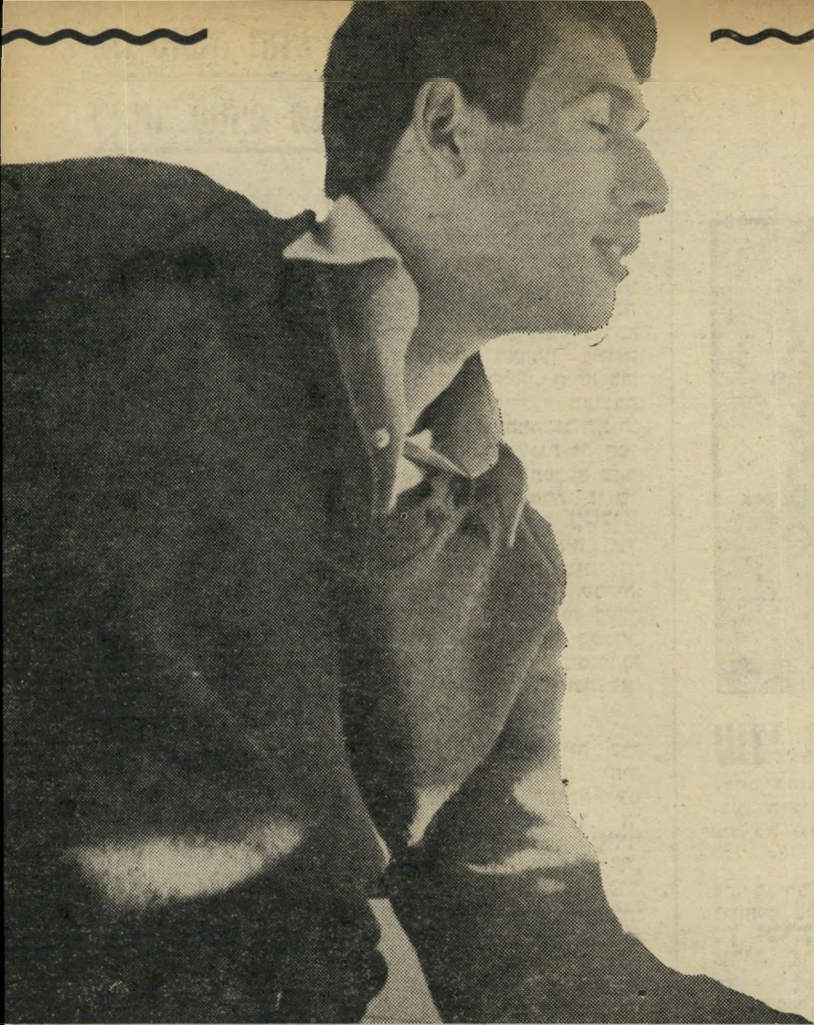

הה-102

לחצות את הגבול חזרה דרך ארמון-הנציב בירושלים. הם הצליחו להיכנס דרך שער הכניסה מהצד הירדני. אבל שעה שניסו לצאת משער היציאה לשטח ישראל, נעצרו על ידי הוקיף שחשד בהם, נלקחו לחקירה. לפני שהספיקו אנשי האו"ם לברר את זהותם, הגיע למקום ראש המחלקה ל"תפקידים מיוחדים במשטרת ירושלים, רבי פקד מיכאל בוכנר, שחילץ אותם מידי אנשי האו"ם. שניהם הועמדו לדין. כושי נידון ל-15 חודשי מאסר, מהם 9 חודשים על תנאי את ששת חודשי המאסר בפועל ריצה

שמעון (..כושי) רימון

כונס בבית כלא צבאי. היתה זו, כך טען שנים אחר-כך, התקופה האימוה בחייו. שומרי הכלא לא ידעו על מה הורשע, שמעו רק כי הסתגן לירדן. הם חשבו כי היה מגלג לטובת הירדנים, התעללו בו כבוד.

צילק עמוקה נותרה בנפשו של כושי מאותה תקופה. אולם היא לא הצליחה לרפא את יצר ההרפתקנות שלו. הוא גוד מי מקצוע למקצוע. עד שהסתבך בהרפתקה שכתוצאה ממנו נאלץ לברוח מהארץ. באחד הימים בשנת 1964 נעלמה סירת-ימנו ממפעלי ים-המלח בסדום. איש לא מצא אותה מאז. אבל כעבור מס' פר חודשים הגיע לאוזני השלטונות פת"ר הן התעלומה.

התברר כי כמה צעירים מקיבוץ עין-גדי סתבו את הסירה ובמשך חודשיים הח' ביאו אותה בין שיחים ליד עין-גדי. לילה אחי יצאו שלושה צעירים לכיוון הארנון. הם נתקלו בלשון של ים-המלח ומונע ה' סירה נשבר. בעזרת המנוע השני, שלקחו עימם, הצליחו לחזור.

למחרת יצאו שוב בחסות החשיכה לכיוון נחל ארנון. הפעם הצליחו להגיע אל הקני

יון המרהיב והנפלא שלו. במקום שפך האר- נון לים-המלח. הם בילו שם יומיים ולילה וחזרו בלילה השלישי לעין-גדי.

כעבור ימים מספר יצא אחד מהם לבדו להחזיר את הסירה למפעלי ים-המלח. בר דרך נשבר המנוע ונשמט והסירה התי- הפכה. האיש חזר בשחיה ממושכת של שש שעות מלב הים אל החוף, כשהוא נע בין חיים ומוות.

עבר זמן עד שהשלטונות עלו על עקי- בותיהם של מבצעי ההסתננות לארנון. אחד מהם הועמד לדין וישב 27 יום בכלא. השני היה, לדברי המשטרה, שמעון רימון, ששהה אותה תקופה במשק עין-גדי.

לכושי לא היה חשק לשבת שוב בבית- כלא. הוא נעלם מהארץ, הוכרו כעברין נמלט. הוא עצמו עשה את דרכו בדרכי אירופה כנווד, ללא כסף, ללא רכוש, כש- כל מטענו מרוכז בכיס אחד של מעיל הרוח שלבש. תחילה נדד בגרמניה, כש- הוא מבקש כל יום עבודה שתאפשר לו להתקיים. תקופות ממושכות היה מתגורר עם קבוצות של נערות, עבורן היה מבצע עבודות גבריות שונות.

זה היה הריפוד שהעניקו החיים לכושי. אהבת הנשים, שהוא לא העריך אותה ביותר. לא נמצאה נערה שהיתה יכולה לראות את כושי רעב. וכיוון שהיה תמיד רעב, נמצאה תמיד נערה שתאכיל אותו.

ציד לווייתנים

בים הצפוני

בדרך נדוריו יצא כושי לארצות סקנדינביה, שם חיפש לעצמו עבודות כשכיר יום. כמו באגדות היה משוטט בכפרים ובערים, מציע את עצמו כפועל יומי לאיכרים, לעקריות-בית או לבעלי- מסעדות, כשהוא מוכן לבצע כל עבודה שתוטל עליו. אחר היה נוטל את מש- כורתו ומסתלק.

בדרך זו התגלגל גם להרפתקה ימית. הוא הצטרף כימאי לספינה שיצאה לצוד לווייתנים בים הצפוני. מהרפתקה זו הגיע לאנגליה, התישב בלונדון. בלונדון היה עיסוקו העיקרי של כושי - הקאזינוס, בתי ההימורים בהם התגלגל הכסף. הוא היה מבלה בקאזינוס ימים וילות כשהוא חולם לגלות את הנוסחה שתאפשר לו לשבור את הקופה של משחקי הרולטה.

היתה לו שיטה מיוחדת לעשות זאת. הוא היה מתישב ליד הקרופייה המנהל את המשחק, וינקב אחרי המשחקים. ב- מרוצת הימים התרגלו לראותו כחלק מהנוף. אז היה מציע את עצמו למנהל הקאזינו לשמש כעוזר לקרופייה. המסדר

את ערימות הז'יטונים. בדרך זו היה נצמד לשולחן הרולטה, לומד את הטריקים וה' רמאויות של הקאזינו ומשוכנע בכל פעם כי מצא את הנוסחה להתעשרות במשחקי מזל. בדרך זו היה מצליח להרויח לפעמים סכומים של מאות לירות שטרלינג, אלא שהיה מפסיד אותם במשחק למחרת היום. גם בלונדון רדפו אחריו הנעזרות. נס' יונותיו של כושי להתחמק מהן לא הר' עילו. אחת הנעזרות אף כפתה עליו נשור' אין. היה זה רק אופייני לכושי, שכשנכנע לא ניסה להוסיף את הבחורה שולל. הוא

להתעשרות. היה זה צורך נפשי. דחף שי- אינו ברכיבוש. לעיתים קרובות היה גר- נב דברים שלא היה לו צורך בהם כלל. הפסיכולוגים היו מגדירים זאת כצורך לגנוב אהבה.

הוא היה מסוגל לגנוב לא רק לצרכי עצמו. אלא גם בשביל חברים, מבלי שי- תהיה לו כל תועלת אישית בכך. החברות הגברית ביחד עם ידידיו מתקופת השרות בצה"ל, היתה אחת התכונות שכושי הקי- פיד לשמור עליהם.

כך הסתבך בשורה ארוכה של פרשות, שכתוצאה מהן נטשה אותו אשתו וחזרה עם בנם ללונדון. כושי נחשד בגניבת ויסקי קי בשווי של 100 אלף ל"י ממלון הקרא- וונים בשארם אישייך, והחבאתו בשדה מוקשים. בפעם אחרת, כששימש נהגו ה' פרטי של מרדכי נמיר, מי שהיה ראש עיריית תל-אביב, נעצר כחשוד בביצוע שוד מצויין במלטשת יהלומים, אך שוחרר.

בפעם האחרונה נשפט כושי על גניבת מאתיים מלאה צמיגים. הוא טען להגנתו כי גנב אומנם את המשאית, אך לא ידע שהיא עמוסה בצמיגים, אותם לא התכוון כלל לגנוב. הוא נידון להימצא תחת פיקוח של קצין מבחן.

בכל פעם שהיה נקלע לצרה, היתה ה' משפחה המאמצת שלו בתל-עדישים, חשה לעזרתו, כשם שעשו רבים מידידיו שי- שמעו על הסתבכויותיו.

לאחרונה התישב כושי במושב רם-און שבחבל תענך, שם גם עצרה אותו ה' משטרה לפני שבוע. כחשוד בביצוע ה' פריצה למחסני חברת גרעין בתל-אביב ובגניבת חומרי הדברה וזרעים בשווי של 160 אלף ל"י.

אם קיוו חוקרי המשטרה, שעם מעצרו של כושי יפוענחו כמה צדדים סתומים של הפרשה, או כי יצליחו להוציא מפיו עדות או הודאה כלשהיא, ציפתה להם אכזבה. כושי השתקן, המסוגר בעצמו, לא נתן בידיהם אפילו מפתח אחד בעזרתו יוכלו לפתור חידות.

הראשונה. אילו היתה המשטרה משחררת את העיתונאי כחף מכל פשע, היתה מסתכנת במהלומה כבדה ליוקרטה ובמיתקפה של כוחות רבי השפעה, על שהמיטה קלון על עיתונאי בעל-שם בעצם מעצרו לחקירה, מבלי שיהיו בידיה הוכחות לביטוס חשדותיה. גם בבחירת האפשרות השניה טמונה סכנה. שכן, אם ימצא בית-משפט שההוכחות שנאספו על ידי חוקרי המשטרה אינן מספיקות להרשעת הנאשם, שוב מסתכנת המשטרה במהלומה ליוקרטה.

אלא שבמקרה כזה יהיה קו ההגנה של המשטרה נוח יותר. היא תוכל לטעון כי מילאה את חובתה וכי הניחה לבית-המשפט לקבוע אם הראיות להרשעתו של לנדאו הן מספיקות או לא. מבלי שיאשימו אותה במשוא-פנים.

בעומדם מול ברירה זו החליטו קציני משטרת ישראל ללכת עד הסוף, לנסות לשכנע את בית-המשפט כי אומנם אלי לנדאו אשם במעשים שמייחסים לו.